HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

8 septembrie 2009 *

În cauza C-478/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Handelsgericht Wien (Austria), prin decizia din 27 septembrie 2007, primită de Curte la 25 octombrie 2007, în procedura

Budějovický Budvar, národní podnik

împotriva

Rudolf Ammersin GmbH,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans (raportor), A. Rosas și K. Lenaerts, președinți de cameră, domnii P. Kūris, E. Juhász, L. Bay Larsen și doamna P. Lindh, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul D. Ruiz-Jarabo Colomer,
grefier: doamna K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 2 decembrie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Budějovický Budvar, národní podnik, de C. Petsch, Rechtsanwalt;

— pentru Rudolf Ammersin GmbH, de C. Hauer, B. Goebel și C. Schulte, Rechtsanwälte;

— pentru guvernul ceh, de domnii T. Boček și M. Smolek, în calitate de agenți;

— pentru guvernul elen, de domnul I. Chalkias și de doamna K. Marinou, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii B. Doherty și B. Schima, precum și de doamna M. Vollkommer, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 februarie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolelor 28 CE și 30 CE, a Actului privind condițiile de aderare la Uniunea Europeană a Republicii Cehe, a Republicii Estonia, a Republicii Cipru, a Republicii Letonia, a Republicii Lituania, a Republicii Ungare, a Republicii Malta, a Republicii Polone, a Republicii Slovenia și a Republicii Slovace și adaptările tratatelor pe care se întemeiază Uniunea Europeană (JO 2003, L 236, p. 33, denumit în continuare „Actul de aderare"), a Regulamentului (CE) nr. 918/2004 al Comisiei din 29 aprilie 2004 privind dispozițiile tranzitorii în materie de protecție a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ale produselor agricole și alimentare ca urmare a aderării Republicii Cehe, Estoniei, Ciprului, Letoniei, Lituaniei, Ungariei, Maltei, Poloniei, Sloveniei și Slovaciei (JO L 163, p. 88), precum și a Regulamentului (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Budějovický Budvar, národní podnik (denumită în continuare „Budvar"), o fabrică de bere cu sediul în orașul České Budějovice (Republica Cehă), pe de o parte, și Rudolf Ammersin GmbH (denumită în continuare „Ammersin"), o societate comercială cu sediul în Viena (Austria), care desfășoară activități comerciale de distribuire a băuturilor, pe de altă parte, având ca obiect cererea formulată de Budvar de a se interzice comercializarea de către Ammersin, sub marca American Bud, a berii produse de fabrica de bere Anheuser-Busch Inc. (denumită în continuare „Anheuser-Busch"), cu sediul în Saint Louis (Statele Unite), pentru motivul că, în temeiul tratatelor bilaterale dintre Republica Cehă și Republica Austria, utilizarea denumirii „Bud" în acest din urmă stat membru este rezervată pentru berea produsă în Republica Cehă.

Cadrul juridic

Dreptul internațional

3 Articolul 1 din Aranjamentul de la Lisabona din 31 octombrie 1958 privind protecția denumirilor de origine și înregistrarea internațională a acestora, revizuit la Stockholm la 14 iulie 1967 și modificat la 28 septembrie 1979 (*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 828, nr. 13172, p. 205, denumit în continuare „Aranjamentul de la Lisabona"), prevede:

„1) Țările cărora li se aplică prezentul aranjament sunt constituite în Uniune specială în cadrul Uniunii pentru protecția proprietății industriale.

2) Acestea se angajează să protejeze, pe teritoriile lor, în condițiile prezentului aranjament, denumirile de origine ale produselor din alte țări ale Uniunii speciale, recunoscute și protejate cu acest titlu în țara de origine și înregistrate la Biroul internațional al proprietății intelectuale […] prevăzut de Convenția pentru instituirea Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale [OMPI]."

4 Potrivit articolului 2 din Aranjamentul de la Lisabona:

„1) Prin denumire de origine, în sensul prezentului aranjament, se înțelege denumirea geografică a unei țări, a unei regiuni sau a unei localități, utilizată pentru a desemna un produs originar din acel loc și a cărui calitate sau ale cărui caracteristici sunt în mod exclusiv sau esențial datorate unui anumit mediu geografic, cu factorii săi naturali și umani inerenți.

2) Țara de origine este țara al cărei nume sau în care este situată regiunea sau localitatea al cărei nume constituie denumirea de origine care a conferit notorietate produsului."

5 Denumirea de origine BUD (denumirea de origine nr. 598) a fost înregistrată la OMPI la 10 martie 1975, pentru bere, în temeiul Aranjamentului de Lisabona.

Dreptul comunitar

Actul de aderare

6 Potrivit articolului 20 din Actul de aderare:

„Actele enumerate în anexa II la prezentul act fac obiectul adaptărilor definite în anexa menționată."

7 Punctul 18 din capitolul 6 A din anexa II la Actul de aderare, intitulată „Lista menționată la articolul 20 din Actul de aderare", prevede:

„31996 R 1107: Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei din 12 iunie 1996 privind înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului (JO L 148 […], p. 1), modificat prin:

[…]

— 32002 R 1829: Regulamentul (CE) nr. 1829/2002 al Comisiei din 14 [octombrie] 2002 (JO L 277 […], p. 10).

a) La articolul 1 se adaugă următorul paragraf:

«Denumirile „Budějovické pivo”, „Českobudějovické pivo” și „Budějovický měšťanský var” se înregistrează ca indicații geografice protejate (IGP) și enumerate în anexă conform specificațiilor prezentate Comisiei. Prezenta dispoziție nu aduce atingere mărcilor de bere sau altor drepturi existente în Uniunea Europeană la data aderării.»

b) În anexă partea B, la rubrica «Bere» se inserează următorul text:

«REPUBLICA CEHĂ:

— Budějovické pivo (IGP);

— Českobudějovické pivo (IGP);

— Budějovický měšťanský var (IGP)».”

Regulamentul (CEE) nr. 2081/92

8 Al șaptelea considerent al Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 208, p. 1) prevede:

„întrucât […] practicile naționale de punere în aplicare a denumirilor de origine controlată și a indicațiilor geografice sunt în prezent disparate; întrucât ar trebui să se aibă în vedere o abordare comunitară a acestui domeniu; întrucât un cadru de norme comunitare privind protecția va permite indicațiilor geografice și denumirilor de origine să se dezvolte, datorită faptului că acest cadru va garanta, printr-o abordare mai uniformă, condiții de concurență egală între producătorii de produse care poartă aceste indicații și va spori credibilitatea produselor în rândul consumatorilor”. [traducere neoficială]

9 Articolele 5-7 din Regulamentul nr. 2081/92 stabilesc procedura de înregistrare a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine menționate la articolul 2 din acest regulament, denumită „procedura normală”. În conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din regulamentul menționat, cererea de înregistrare trebuie adresată statului membru în care este situată aria geografică respectivă. Acesta verifică, potrivit articolului 5 alineatul (5) primul paragraf din același regulament, dacă cererea este justificată și o înaintează Comisiei Comunităților Europene.

10 Dat fiind că soluționarea unei cereri de înregistrare de către Comisie necesită un anumit timp și că, în așteptarea unei decizii referitoare la înregistrarea unei denumiri, este necesar să se permită acordarea unei protecții naționale tranzitorii de către statul membru, Regulamentul (CE) nr. 535/97 al Consiliului din 17 martie 1997 de modificare

a Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 (JO L 83, p. 3) a inserat textul următor după primul paragraf al articolului 5 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2081/92:

„Doar cu titlu provizoriu, statul membru în cauză poate să acorde protecție la nivel național, în sensul prezentului regulament, denumirii transmise în maniera specificată și, după caz, o perioadă de adaptare, începând de la data transmiterii; […]

Protecția națională tranzitorie încetează la data la care este adoptată o decizie privind înregistrarea, în conformitate cu prezentul regulament. […]

Consecințele unei astfel de protecții naționale, în cazul în care o denumire nu este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament, intră în responsabilitatea exclusivă a statului membru respectiv.

Măsurile luate de statele membre în conformitate cu al doilea paragraf nu produc efecte decât pe plan național și nu trebuie să afecteze comerțului intracomunitar.” [traducere neoficială]

11 Articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 instituie o procedură aplicabilă înregistrării denumirilor existente deja la data intrării în vigoare a acestui regulament, denumită „procedura simplificată”. Această dispoziție prevede, printre altele, că, în termen de șase luni de la data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 2081/92, statele membre comunică denumirile pe care doresc să le înregistreze în temeiul regulamentului menționat Comisiei.

12 Pentru a ține seama în special de faptul că prima propunere de înregistrare a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine pe care Comisia trebuia să o elaboreze în aplicarea articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 nu a fost prezentată Consiliului Uniunii Europene decât în luna martie 1996, la momentul la care expirase o mare parte din perioada tranzitorie de cinci ani prevăzută la articolul 13 alineatul (2) din același regulament, Regulamentul nr. 535/97, intrat în vigoare la 28 martie 1997, a înlocuit acest ultim paragraf cu textul următor:

„Prin derogare de la alineatul (1) literele (a) și (b), statele membre pot menține sistemele naționale care permit utilizarea denumirilor înregistrate în conformitate cu articolul 17 pentru o perioadă de cel mult cinci ani după data publicării înregistrării, dacă:

— produsele au fost comercializate în mod legal prin utilizarea denumirilor respective cel puțin cinci ani înainte de data publicării prezentului regulament;

— întreprinderile au comercializat în mod legal produsele respective, prin utilizarea continuă a denumirilor respective în perioada prevăzută la prima liniuță;

— eticheta indică în mod clar originea reală a produsului.

Cu toate acestea, derogarea nu poate să conducă la o comercializare liberă a produselor pe teritoriul unui stat membru pentru care aceste denumiri au fost interzise.” [traducere neoficială]

13 Articolul 1 punctul 15 din Regulamentul (CE) nr. 692/2003 al Consiliului din 8 aprilie 2003 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 (JO L 99, p. 1) prevede:

„Articolul 13 alineatul (2) și articolul 17 se elimină. Totuși, dispozițiile articolelor respective continuă să se aplice denumirilor înregistrate sau celor a căror înregistrare a fost solicitată în temeiul procedurii prevăzute la articolul 17 înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.” [traducere neoficială]

Regulamentul nr. 510/2006

14 Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 806/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 (JO L 122, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 153), a fost abrogat în temeiul articolului 19 din Regulamentul nr. 510/2006. Acest din urmă regulament a intrat în vigoare la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, respectiv la 31 martie 2006.

15 Considerentul (6) al Regulamentului nr. 510/2006 prevede:

„Este necesar să se prevadă o abordare comunitară privind denumirile de origine și indicațiile geografice. Un regim comunitar de stabilire a unui sistem de protecție permite dezvoltarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine, datorită faptului că acest cadru garantează, printr-o abordare mai uniformă, condiții de concurență egală între producătorii de produse care poartă aceste indicații și sporește credibilitatea acestor produse în rândul consumatorilor.”

16 Potrivit considerentului (19) al aceluiași regulament:

„Denumirile înregistrate deja în conformitate cu Regulamentul […] nr. 2081/92 […] la data intrării în vigoare a prezentului regulament trebuie să beneficieze în continuare de protecția prevăzută de prezentul regulament și să fie incluse automat în registru. […]”

17 Articolul 1 din regulamentul menționat, intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezentul regulament stabilește normele referitoare la protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ale produselor agricole destinate consumului uman prevăzute în anexa I la tratat, dar și a produselor alimentare prevăzute în anexa I la prezentul regulament și a produselor agricole prevăzute în anexa II la prezentul regulament.

[…]

(2) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere altor dispoziții comunitare speciale.”

18 Anexa I la același regulament, intitulată „Produsele alimentare prevăzute la articolul 1 alineatul (1)”, menționează „bere[a]” la prima liniuță.

19 Articolul 2 din Regulamentul nr. 510/2006, intitulat „Denumirea de origine și indicația geografică”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(a) «denumire de origine»: numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări, utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar:

— originar din această regiune, loc specific sau țară;

— a cărui calitate sau caracteristici sunt în mod esențial sau exclusiv datorate unui anumit mediu geografic cu factorii săi naturali și umani;

— a cărui producție, prelucrare și preparare au loc în aria geografică delimitată;

(b) «indicație geografică»: numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări, utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar:

— originar din această regiune, loc specific sau țară;

— care posedă o calitate specifică, reputație sau alte caracteristici care pot fi atribuite zonei geografice respective;

— a cărui producție și/sau prelucrare și/sau preparare au loc în aria geografică definită.

(2) Se consideră, de asemenea, denumiri de origine sau indicații geografice denumirile geografice sau negeografice tradiționale care desemnează un produs agricol sau alimentar care îndeplinește condițiile prevăzute la alineatul (1).”

20 Articolul 4 alineatul (1) din acest regulament prevede:

„Pentru a putea beneficia de o denumire de origine protejată (DOP) sau de o indicație geografică protejată (IGP), un produs agricol sau alimentar trebuie să fie conform unui caiet de sarcini.”

21 Articolele 5-7 din Regulamentul nr. 510/2006 stabilesc procedura de înregistrare a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine menționate la articolul 2 din acest regulament. Potrivit articolului 5 alineatul (4) din regulamentul menționat, în cazul în care cererea de înregistrare se referă la o arie geografică situată într-un stat membru, cererea se adresează statului membru respectiv. În conformitate cu articolul 5 alineatul (5) din același regulament, acest stat membru inițiază o procedură de opoziție la nivel național și adoptă ulterior o decizie cu privire la această cerere. În cazul unei decizii favorabile, statul membru respectiv transmite Comisiei documentele menționate la alineatul (7) al articolului 5 în vederea adoptării unei decizii definitive după finalizarea procedurii reglementate de articolele 6 și 7 din Regulamentul nr. 510/2006 care include, în special, o procedură de opoziție.

22 Potrivit articolului 5 alineatul (6) din acest regulament:

„Doar cu titlu provizoriu, statul membru poate acorda la nivel național o protecție pentru denumire în conformitate cu prezentul regulament și, după caz, o perioadă de adaptare cu efect de la data depunerii cererii de înregistrare la Comisie.

Perioada de adaptare prevăzută la primul paragraf poate fi acordată numai cu condiția ca întreprinderile respective să fi comercializat în mod legal produsele în cauză prin utilizarea continuă a denumirilor respective cel puțin în ultimii cinci ani și să fi inclus acest punct în cadrul procedurii de opoziție la nivel național prevăzute la alineatul (5) primul paragraf.

Protecția națională tranzitorie încetează la data la care este adoptată o decizie privind înregistrarea în temeiul prezentului regulament.

Consecințele protecției naționale tranzitorii, în cazul în care denumirea nu se înregistrează în conformitate cu prezentul regulament, intră în responsabilitatea exclusivă a statului membru respectiv.

Măsurile adoptate de statele membre în temeiul primului paragraf nu produc efecte decât pe plan național și nu trebuie să afecteze comerțul intracomunitar sau internațional.”

23 Articolul 13 alineatul (1) din același regulament prevede:

„(1) Denumirile înregistrate sunt protejate împotriva:

(a) utilizării comerciale directe sau indirecte a unei denumiri înregistrate pentru produse care nu fac obiectul înregistrării, în măsura în care aceste produse sunt comparabile cu cele înregistrate sub această denumire sau în măsura în care această utilizare permite să se profite de reputația denumirii înregistrate;

(b) utilizării abuzive, imitării sau evocării, chiar dacă originea adevărată a produsului este indicată sau dacă denumirea protejată este tradusă ori însoțită de expresii precum «gen», «tip», «metodă», «stil», «imitație» sau de o expresie similară;

[…]”

Regulamentul nr. 918/2004

24 Considerentele (2)-(4) ale Regulamentului nr. 918/2004 prevăd:

„(2) Articolul 5 alineatul (5) din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 prevede că statele membre pot institui o protecție națională tranzitorie pentru denumirile de origine și pentru indicațiile geografice, de la data transmiterii cererilor de

înregistrare a acestor denumiri Comisiei. Consecințele unei astfel de protecții naționale în cazul în care denumirea nu se înregistrează la nivel comunitar intră în responsabilitatea exclusivă a statului membru respectiv.

(3) Ca urmare a aderării Republicii Cehe, Estoniei, Ciprului, Letoniei, Lituaniei, Ungariei, Maltei, Poloniei, Sloveniei și Slovaciei, denumirile de origine și indicațiile geografice din aceste state (denumite în continuare «noile state membre») pot fi astfel înregistrate în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 și protejate la nivel comunitar, în conformitate cu articolul 13 din regulamentul menționat.

(4) Pentru a facilita transmiterea cererilor din noile state membre către Comisie, precum și pentru a asigura continuitatea protecției denumirilor de origine și a indicațiilor geografice respective, este necesar să se prevadă că protecția națională existentă la 30 aprilie 2004 poate fi menținută de aceste state membre până la adoptarea unei decizii conforme cu articolul 6 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92, cu condiția ca o cerere de înregistrare în temeiul regulamentului menționat să fie transmisă Comisiei înainte de 31 octombrie 2004.” [traducere neoficială]

25 Articolul 1 din Regulamentul nr. 918/2004 prevede:

„Protecția națională a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice, în sensul Regulamentului (CEE) nr. 2081/92, din Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia existentă la 30 aprilie 2004 poate fi menținută de aceste state membre până la 31 octombrie 2004.

În cazul în care se transmite Comisiei o cerere de înregistrare în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 înainte de 31 octombrie 2004, această protecție poate fi menținută până la adoptarea unei decizii conforme cu articolul 6 din regulamentul respectiv.

Consecințele unei astfel de protecții, în cazul în care denumirea nu se înregistrează la nivel comunitar, intră în responsabilitatea exclusivă a statului membru respectiv." [traducere neoficială]

Dreptul național

Convenția bilaterală

26 La 11 iunie 1976, Republica Austria și Republica Socialistă Cehoslovacă au încheiat un tratat privind protecția indicațiilor de proveniență, a denumirilor de origine și a altor denumiri ce indică proveniența produselor agricole și industriale (denumită în continuare „convenția bilaterală").

27 După aprobare și ratificare, convenția bilaterală a fost publicată în *Bundesgesetzblatt für die Republik Österreich* din 19 februarie 1981 (BGBl. 75/1981). În conformitate cu articolul 16 alineatul 2 din aceasta, convenția bilaterală a intrat în vigoare la 26 februarie 1981 pentru o perioadă nedeterminată.

28 Articolul 1 din convenția bilaterală prevede:

„Fiecare dintre statele contractante se angajează să ia toate măsurile necesare pentru a proteja în mod eficace împotriva concurenței neloiale în comerț indicațiile de proveniență, denumirile de origine și alte denumiri ce indică proveniența produselor agricole și industriale care aparțin categoriilor avute în vedere la articolul 5 și care sunt precizate în acordul prevăzut la articolul 6, precum și numele și ilustrațiile menționate la articolele 3, 4 și 8 alineatul 2.”

29 Potrivit articolului 2 din convenția bilaterală:

„Prin indicații de proveniență, denumiri de origine și alte denumiri care indică proveniența, în sensul prezentului tratat, se înțeleg toate indicațiile care se raportează direct sau indirect la proveniența unui produs. O astfel de indicație este constituită în general dintr-o denumire geografică. Totuși, aceasta poate fi constituită și din alte mențiuni, dacă mediile interesate din țara de origine văd în aceste mențiuni o indicație a țării de producție, în raport cu produsul astfel denumit. Respectivele denumiri pot conține, în afară de indicația unui teritoriu de proveniență determinat geografic, mențiuni referitoare la calitatea produsului vizat. Aceste proprietăți particulare ale produselor reprezintă exclusiv sau în principal consecința influențelor geografice sau umane.”

30 Articolul 3 alineatul 1 din convenția bilaterală prevede:

„[…] denumirile cehoslovace enumerate în acordul încheiat în temeiul articolului 6 sunt rezervate în Republica Austria exclusiv pentru produsele cehoslovace.”

31 Articolul 5 alineatul 1 punctul B 2 din convenția bilaterală menționează berea printre categoriile de produse cehe vizate de protecția instituită prin această convenție.

32 Potrivit articolului 6 din convenția bilaterală

„Denumirile privind produse pentru care se aplică condițiile din articolul 2 și din articolul 5, care sunt protejate prin tratat și care, prin urmare, nu sunt denumiri generice, urmează a fi enumerate în cadrul unui acord care va fi încheiat între guvernele celor două state contractante."

33 Articolul 7 din convenția bilaterală are următorul cuprins:

„1. În cazul în care numele și denumirile protejate în aplicarea articolelor 3, 4, 6 și 8 alineatul 2 din prezentul tratat sunt utilizate cu încălcarea prezentelor dispoziții în cadrul unei activități comerciale pentru a desemna produse, în special pentru prezentarea sau ambalarea lor, sau pe facturi, scrisori de trăsură sau alte documente comerciale, sau în publicitate, se vor lua toate măsurile judiciare și administrative care, potrivit legislației statului contractant în care se solicită protecția, sunt prevăzute pentru a lupta împotriva concurenței neloiale sau pentru a reprima în alt mod denumirile ilicite, în condițiile stabilite prin această legislație și având în vedere articolul 9.

2. În măsura în care există un risc de confuzie în cadrul activităților comerciale, alineatul 1 se aplică și în cazul în care denumirile protejate în temeiul tratatului sunt utilizate sub o formă modificată sau pentru alte produse decât cele pentru care au fost atribuite prin acordul prevăzut la articolul 6.

3. Alineatul 1 se aplică și în cazul în care denumirile protejate în temeiul tratatului sunt utilizate sub formă de traduceri sau cu indicarea provenienței efective, sau sunt însoțite de expresii precum «gen», «tip», «stil», «imitație» sau de o expresie similară.

4. Alineatul 1 nu se aplică traducerilor denumirilor din unul dintre statele contractante dacă traducerea este un termen din limbajul comun în limba celuilalt stat contractant."

Acordul bilateral

34 Conform articolului 6 din convenția bilaterală, la 7 iunie 1979 a fost încheiat un acord cu privire la aplicarea acestei convenții (denumit în continuare „acordul bilateral" și, împreună cu convenția bilaterală, „tratatele bilaterale în cauză").

35 Anexa B la acordul bilateral prevede:

„Denumirile cehoslovace pentru produse agricole și industriale

[…]

B Alimentație și agricultură (cu excepția vinului)

[…]

2. Bere

Republica Socialistă Cehă

[…]

Bud

Budějovické pivo

Budějovické pivo Budvar

Budějovické Budvar

[…]”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

36 Acțiunea principală a condus deja la pronunțarea Hotărârii din 18 noiembrie 2003, Budějovický Budvar (C-216/01, Rec., p. I-13617), prin care Curtea, sesizată de aceeași

instanță de trimitere care a formulat prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare, a declarat că:

„1) Articolul 28 CE și Regulamentul […] nr. 2081/92 […], astfel cum a fost modificat prin Regulamentul […] nr. 535/97 […], nu se opun aplicării unei dispoziții dintr-un tratat bilateral încheiat între un stat membru și o țară terță care conferă unei indicații de proveniență geografică simple și indirecte din această țară terță o protecție în statul membru importator care este independentă de orice risc de inducere în eroare și care permite împiedicarea importului unei mărfuri comercializate în mod legal într-un alt stat membru.

2) Articolul 28 CE se opune aplicării unei dispoziții dintr-un tratat bilateral încheiat între un stat membru și o țară terță care conferă unei denumiri, ce nu se referă nici direct, nici indirect în această țară la proveniența geografică a produsului pe care îl desemnează, o protecție în statul membru importator care este independentă de orice risc de inducere în eroare și care permite împiedicarea importului unei mărfuri comercializate în mod legal într-un alt stat membru.

3) Articolul 307 primul paragraf CE trebuie interpretat în sensul că permite unei instanțe dintr-un stat membru, sub rezerva verificărilor pe care trebuie să le efectueze în ceea ce privește, în special, elementele furnizate în prezenta hotărâre, să aplice dispoziții ale unor tratate bilaterale precum cele în cauză în acțiunea principală, încheiate între statul respectiv și o țară terță, care conferă protecție unei denumiri din această țară terță, chiar dacă dispozițiile respective se dovedesc contrare normelor din Tratatul CE, pentru motivul că este vorba despre o obligație care rezultă din convențiile încheiate înainte de data aderării la Uniunea Europeană a statului membru în cauză. Până la momentul la care unul dintre mijloacele menționate la articolul 307 al doilea paragraf CE va permite eliminarea eventualelor incompatibilități dintre o convenție anterioară aderării și tratatul menționat, primul paragraf al articolului menționat autorizează acest stat să continue aplicarea unei astfel de convenții în măsura în care aceasta conține obligații pe care statul membru trebuie să le respecte în temeiul dreptului internațional.”

37 La punctele 28-42 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, acțiunea principală este rezumată după cum urmează:

„28 Budvar comercializează bere, în special sub mărcile Budějovický Budvar și Budweiser Budvar, și exportă berea cu denumirea «Budweiser Budvar» în special în Austria.

29 Ammersin comercializează, printre altele, bere cu marca American Bud produsă la fabrica de bere Anheuser-Busch, pe care o achiziționează de la societatea comercială Josef Sigl KG (denumită în continuare «Josef Sigl»), cu sediul în Obertrum (Austria), importatorul exclusiv al berii amintite în Austria.

30 Prin actul de sesizare a instanței din 22 iulie 1999, Budvar a solicitat instanței de trimitere să oblige Ammersin să nu mai utilizeze, pe teritoriul Austriei, în cadrul activității sale comerciale, denumirea Bud sau denumiri asemănătoare care pot conduce la confuzie, pentru bere sau mărfuri similare sau în raport cu aceste produse, cu excepția cazului în care este vorba despre produse ale Budvar. În plus, aceasta a solicitat eliminarea tuturor denumirilor contrare acestei interdicții, precum și depunerea situației contabile și publicarea hotărârii. Acțiunea era însoțită de o cerere de măsuri provizorii.

31 Acțiunea principală formulată de Budvar se fundamentează, în esență, pe două temeiuri juridice diferite.

32 În primul rând, Budvar susține că marca American Bud, înregistrată ca marcă pentru Anheuser-Busch, prezintă o similitudine ce poate conduce la confuzie, în sensul legislației privind combaterea concurenței neloiale, cu propriile sale mărci prioritare care beneficiază de protecție în Austria, mai precis Budweiser, Budweiser Budvar și Bud.

33 În al doilea rând, Budvar susține că utilizarea denumirii American Bud pentru o bere care provine dintr-un alt stat decât Republica Cehă este contrară dispozițiilor convenției bilaterale, întrucât denumirea Bud, menționată în anexa B la acordul bilateral, constituie o denumire protejată, în conformitate cu articolul 6 din convenția respectivă, care este, așadar, rezervată pentru produsele cehe.

34 La 15 octombrie 1999, instanța de trimitere a încuviințat măsurile provizorii solicitate de Budvar.

35 Acțiunea formulată de Ammersin în fața Oberlandesgericht Wien (Austria) împotriva măsurilor menționate nu a fost admisă, iar recursul introdus la Oberster Gerichtshof (Austria) a fost respins. Procedura referitoare la măsurile provizorii fiind încheiată, Handelsgericht Wien judecă în prezent cauza pe fond.

36 Instanța de trimitere observă că, înainte de introducerea acțiunii principale, Budvar sesizase Landesgericht Salzburg (Austria) cu o cerere identică, având același obiect și aceeași cauză, cu cea introdusă în acțiunea principală, dar îndreptată împotriva Josef Sigl.

37 În această cauză paralelă, Landesgericht Salzburg a dispus măsurile provizorii solicitate, iar Oberlandesgericht Linz (Austria) nu a admis apelul formulat împotriva respectivei ordonanțe. Prin ordonanța din 1 februarie 2000, Oberster Gerichtshof a respins recursul („Revision") împotriva ordonanței pronunțate în apel și a confirmat măsurile provizorii.

38 Instanța de trimitere menționează că această ordonanță a Oberster Gerichtshof se întemeiază în esență pe următoarele considerații.

39 Oberster Gerichtshof, care nu a examinat decât motivul întemeiat pe convenția bilaterală, a decis că interdicția solicitată în privința pârâtei, Josef Sigl, poate constitui un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor în sensul articolului 28 CE.

40 Cu toate acestea, instanța de recurs a considerat că acest obstacol este compatibil cu articolul 28 CE, deoarece protecția denumirii Bud, astfel cum este prevăzută în convenția bilaterală, face obiectul protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE.

41 Potrivit instanței de trimitere, se pare că Oberster Gerichtshof a considerat că denumirea Bud este o «indicație geografică simplă sau o indicație de proveniență indirectă», mai precis o indicație care nu presupune ca garanțiile asociate denumirii de origine – precum producerea cu respectarea unor norme de calitate sau de fabricație stabilite și controlate de autorități, sau caracteristicile specifice ale produsului – să fie respectate. Denumirea Bud ar beneficia în plus de o «protecție absolută», adică independentă de orice risc de confuzie sau de inducere în eroare.

42 Având în vedere argumentele care au fost prezentate în fața sa, instanța de trimitere consideră că subzistă îndoieli rezonabile cu privire la răspunsurile care trebuie date întrebărilor privind dreptul comunitar pe care le ridică acțiunea principală, în special pentru că jurisprudența Curții nu ar permite să se stabilească dacă și indicațiile de proveniență geografică denumite «simple», care nu presupun un risc de inducere în eroare, fac obiectul protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE.”

38 În decizia de trimitere, instanța de trimitere face rezumatul evoluțiilor intervenite ulterior pronunțării Hotărârii Budějovický Budvar, citată anterior, după cum urmează.

39 Prin Hotărârea din 8 decembrie 2004, instanța de trimitere a respins acțiunea formulată de Budvar, întemeindu-se pe constatarea că denumirea „Bud" nu este o indicație de proveniență din moment ce populația cehă nu asociază această denumire unui loc specific din Republica Cehă, iar denumirea nu a fost niciodată utilizată în această țară pentru a desemna un loc. Instanța de trimitere a concluzionat că protecția denumirii amintite prin tratatele bilaterale în cauză este incompatibilă cu articolul 28 CE. Această hotărâre a fost confirmată prin hotărârea pronunțată de Oberlandesgericht Wien la 21 martie 2005.

40 Cu toate acestea, prin Ordonanța din 29 noiembrie 2005, Oberster Gerichtshof a anulat deciziile instanțelor inferioare și a trimis cauza spre rejudecare instanței de trimitere pentru ca aceasta să se pronunțe din nou după completarea procedurii.

41 Potrivit Oberster Gerichtshof, aspectul dacă denumirea „Bud" desemnează o regiune sau un loc de pe teritoriul Republicii Cehe trebuie apreciat împreună cu criteriile referitoare la o indicație de proveniență simplă și indirectă.

42 Având în vedere punctele 54 și 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, ar trebui să se examineze dacă denumirea „Bud" este cel puțin apță să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul astfel desemnat provine dintr-un loc specific, dintr-o regiune determinată sau dintr-o anumită țară. Ar fi necesar, așadar, să se analizeze dacă această denumire, asociată berii, este înțeleasă de consumatori ca fiind o indicație de proveniență geografică simplă sau indirectă. Or, instanța de trimite nu ar fi examinat pentru moment acest aspect.

43 Ulterior, prin Hotărârea din 23 martie 2006, instanța de trimitere, întemeindu-se în principal pe rezultatele unui sondaj de opinie comunicat de Anheuser-Busch, a respins din nou acțiunea formulată de Budvar, cu motivarea că denumirea „Bud", asociată berii, nu este înțeleasă de consumatorii cehi ca fiind o indicație de proveniență.

44 Prin Hotărârea din 10 iulie 2006, Oberlandesgericht Wien a anulat însă această hotărâre și a trimis, din nou, cauza spre rejudecare instanței de trimitere, în principal pentru motivul că instanța de trimitere trebuia să completeze procedura, dat fiind că nu a dat curs unei cereri de probe formulate de Budvar, având ca obiect o expertiză judiciară după realizarea unui sondaj în rândul grupului de populație pertinent și care trebuie să se limiteze la aspectele:

— dacă consumatorii cehi asociază denumirea „Bud” cu berea;

— dacă, atunci când asociază denumirea „Bud” cu berea, în mod spontan sau ca urmare a legăturii sugerate de expert între această denumire și bere, consumatorii înțeleg denumirea respectivă în sensul că indică faptul că berea provine dintr-un loc specific, dintr-o regiune determinată sau dintr-o anumită țară și

— în cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, care este locul, regiunea sau țara cu care aceștia asociază denumirea „Bud” în raport cu berea.

45 Instanța de trimitere apreciază că se impune o nouă cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare.

46 În primul rând, astfel cum ar demonstra-o desfășurarea procedurii ulterior pronunțării Hotărârii Budějovický Budvar, citată anterior, ar exista incertitudini cu privire la interpretarea acestei hotărâri.

47 Mai întâi, s-ar pune întrebarea dacă punctele 54 și 101 din hotărârea menționată trebuie interpretate în sensul că, pentru a stabili dacă se poate considera că o denumire constituie o indicație de proveniență simplă și indirectă care poate fi compatibilă cu articolul 28 CE, singurul aspect important este acela dacă, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, denumirea „Bud" desemnează o regiune sau un loc de pe teritoriul acestui stat, sau dacă trebuie examinat mai degrabă aspectul dacă, prin asociere cu produsul, în speță berea, care poartă denumirea respectivă, această denumire este aptă să informeze consumatorii cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-un loc specific, dintr-o regiune determinată sau dintr-o anumită țară, fără a fi necesar ca, potrivit condițiilor și concepțiilor menționate, denumirea respectivă să desemneze în sine un astfel de loc, o astfel de regiune sau o astfel de țară.

48 În continuare, subzistă o incertitudine cu privire la metoda care trebuie urmată de instanța de trimitere pentru a stabili dacă, având în vedere criteriile pe care trebuie să le aplice în acest sens, denumirea în cauză constituie o indicație de proveniență simplă și indirectă. S-ar pune în special întrebarea dacă se impune efectuarea unui sondaj de opinie și care este proporția necesară de opinii favorabile.

49 În sfârșit, instanța de trimitere apreciază că, având în vedere trimiterea făcută la punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, la condițiile de fapt care predomină în Republica Cehă, se pune întrebarea dacă aceste cerințe concrete trebuie să fie impuse atât cu privire la calitatea, cât și la durata utilizării denumirii „Bud". Ar fi necesar în special să se analizeze aspectul dacă această denumire a fost utilizată ca indicație geografică sau ca marcă. Potrivit instanței de trimitere, este cert în această privință că nicio întreprindere stabilită în Republica Cehă, cu excepția Budvar, nu a utilizat denumirea „Bud" și că aceasta a utilizat-o ca marcă, iar nu ca indicație de proveniență.

50 În al doilea rând, potrivit instanței de trimitere, situația de fapt și cadrul juridic din acțiunea principală au suferit modificări esențiale în raport cu cele existente la momentul la care această instanță a sesizat Curtea cu cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare ce a determinat pronunțarea Hotărârii Budějovický Budvar, citată anterior.

51 În această privință, instanța de trimitere apreciază că, având în vedere situația existentă în țara de origine, mai precis în Republica Cehă, denumirea „Bud" este protejată ca denumire de origine. În urma înregistrării acestei denumiri la OMPI, în conformitate cu Aranjamentul de la Lisabona, această protecție s-ar fi extins și la alte state care sunt părți la acest aranjament.

52 Or, condițiile de protecție a acestei denumiri de origine ar corespunde celor de care beneficiază denumirile de origine, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 510/2006. Nu ar mai fi permis, așadar, să se pornească de la ipoteza că denumirea „Bud" constituie o indicație de proveniență simplă și indirectă care nu intră în domeniul de aplicare al acestui regulament.

53 Această situație ar fi confirmată prin Actul de aderare, întrucât acesta protejează trei indicații de proveniență referitoare la berea produsă în orașul České Budějovice, și anume „Budějovické pivo", „Českobudějovické pivo" și „Budějovický měšťanský var", ce desemnează o bere cu o concentrație mare de alcool denumită „Bud Super Strong".

54 Având în vedere această nouă situație, în opinia instanței de trimitere, s-ar pune două întrebări.

55 În primul rând, s-ar pune întrebarea, cu privire la care Curtea nu s-a pronunțat încă, dacă Regulamentul nr. 510/2006 are un caracter definitiv în sensul că s-ar opune unei protecții, prevăzute de dreptul național sau de un tratat bilateral, a denumirilor precum denumirea de origine „Bud" a căror înregistrare nu a fost solicitată în conformitate cu acest regulament, dar care intră, în principiu, în domeniul material de aplicare al acestuia (în continuare caracterul „exhaustiv" al Regulamentului nr. 510/2006).

56 Instanța de trimitere apreciază că, din moment ce prevede o perioadă tranzitorie de protecție în cursul căreia poate fi menținută protecția națională a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice, Regulamentul nr. 918/2004 se întemeiază în mod evident pe un astfel de caracter exhaustiv.

57 Totuși, chiar dacă s-ar considera că Regulamentul nr. 510/2006 nu are un astfel de caracter exhaustiv, instanța de trimitere apreciază că ar mai trebui examinat dacă, în orice caz, acest regulament se opune extinderii protecției unei denumiri de origine în alte state membre în condițiile în care s-ar considera că regulamentul are un caracter exhaustiv în privința protecției transfrontaliere în cadrul Uniunii Europene.

58 În al doilea rând, s-ar pune întrebarea privind caracterul exhaustiv al protecției recunoscute prin Actul de aderare pentru berile produse în orașul České Budějovice sub forma indicațiilor geografice „Budějovické pivo", „Českobudějovické pivo" și „Budějovický měšťanský var", protejate în temeiul Regulamentului nr. 510/2006. Un astfel de caracter exhaustiv ar presupune ca existența unei astfel de protecții să se opună menținerii unei alte denumiri precum „Bud", care desemnează, la rândul ei, berea produsă în acest oraș, protejată ca denumire de origine în temeiul dreptului național.

59 Chiar dacă un astfel de caracter exhaustiv nu ar fi recunoscut, ar mai trebui examinat dacă existența protecției celor trei denumiri amintite se opune, cel puțin, extinderii protecției naționale a unei alte indicații geografice precum „Bud" la alte state membre prin intermediul unor tratate bilaterale încheiate între statele membre.

60 În aceste condiții, considerând că soluționarea litigiului cu care este sesizată depinde de interpretarea dreptului comunitar, Handelsgericht Wien a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) În [Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior], Curtea a stabilit cerințele pentru ca protecția ca indicație geografică a unei denumiri care, în țara de origine, nu este nici numele unui loc, nici al unei regiuni să fie compatibilă cu articolul 28 CE; potrivit cerințelor menționate, această denumire trebuie:

— în funcție de condițiile de fapt și

— de concepțiile care predomină în țara de origine, să desemneze o regiune sau un loc din acel stat,

— iar protecția sa trebuie să fie justificată potrivit criteriilor prevăzute la articolul 30 CE.

Aceste cerințe înseamnă:

— că denumirea ca atare îndeplinește o funcție concretă de indicație geografică a unui loc specific sau a unei anumite regiuni sau este suficient ca denumirea asociată produsului pe care îl desemnează să fie aptă să indice consumatorilor că acest produs provine dintr-un loc specific sau dintr-o anumită regiune din țara de origine?

— că cele trei condiții reprezintă condiții cumulative care trebuie analizate separat?

— că trebuie efectuat un sondaj în rândul consumatorilor pentru a stabili concepțiile care predomină în țara de origine și – în cazul unui răspuns afirmativ – că, pentru protecția denumirii, este necesar un nivel scăzut, mediu sau ridicat de notorietate și de recunoaștere?

— că denumirea a fost efectiv utilizată ca indicație geografică în țara de origine de mai multe întreprinderi, și nu doar de una singură, și că utilizarea acesteia ca marcă de către o singură întreprindere se opune protecției?

2) Împrejurarea că o denumire nu a fost notificată în termenul de șase luni prevăzut în Regulamentul nr. 918/2004 și că nici nu s-a solicitat înregistrarea sa potrivit Regulamentului nr. 510/2006 are ca efect invalidarea unei protecții naționale existente sau, în orice caz, a unei protecții extinse bilateral la un alt stat membru, dacă denumirea constituie, potrivit dreptului național al statului de origine, o indicație geografică calificată în sensul Regulamentului nr. 510/2006?

3) Împrejurarea că, în cadrul Actului de aderare, [un] stat membru a solicitat, în temeiul Regulamentului nr. 510/2006, protecția mai multor indicații geografice calificate pentru un produs alimentar are drept consecință faptul că protecția națională conferită unei alte denumiri care desemnează același produs sau, în orice caz, protecția extinsă bilateral la alt stat membru nu mai trebui menținută și că, în această privință, Regulamentul nr. 510/2006 are un caracter [exhaustiv]?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

Cu privire la admisibilitate

61 Potrivit Budvar, se impune examinarea aspectului dacă prima întrebare nu este ipotetică și, prin urmare, inadmisibilă, din moment ce, potrivit instanței de trimitere, nu ar mai putea fi reținută ipoteza pe care se bazează aceasta, și anume că termenul „Bud", astfel cum este protejat prin tratatele bilaterale în cauză, constituie o denumire de proveniență geografică simplă și indirectă care nu se regăsește printre denumirile ce intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 2081/92, punct de vedere adoptat, de altfel, de Oberster Gerichtshof și preluat, așadar, de Curte ca ipoteză de drept național avută în vedere de prima întrebare adresată în cauza care a determinat pronunțarea Hotărârii Budějovický Budvar, citată anterior (a se vedea punctele 41, 54 și 77 din hotărârea menționată).

62 Într-adevăr, astfel cum s-a menționat deja la punctele 51 și 52 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere apreciază că, în prezent, trebuie să pornească de la premisa că, în Republica Cehă, denumirea „Bud" este protejată în calitate de așa-numită denumire de origine calificată, aceasta fiind o denumire de origine care intră în domeniul de aplicare al Regulamentul nr. 510/2006, domeniu de aplicare identic sub acest aspect cu cel al Regulamentului nr. 2081/92, din moment ce în această calitate a fost înregistrată denumirea la OMPI în conformitate cu Aranjamentul de la Lisabona, denumirile de origine calificate fiind singurele care pot face obiectul unei astfel de înregistrări.

63 În această privință, trebuie amintit totuși că, potrivit unei jurisprudențe constante, întrebările referitoare la interpretarea dreptului comunitar adresate de instanța națională în contextul normativ și de fapt pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei cereri formulate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea dreptului comunitar solicitată nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale, atunci

când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (a se vedea în special Hotărârea din 22 decembrie 2008, Régie Networks, C-333/07, Rep., p. I-10807, punctul 46 și jurisprudența citată).

64 Spiritul de colaborare care trebuie să stea la baza procedurii trimiterii preliminare presupune ca, în ceea ce o privește, instanța națională să aibă în vedere funcția conferită Curții, care este aceea de a contribui la administrarea justiției în statele membre, și nu de a formula opinii consultative cu privire la probleme generale sau ipotetice (a se vedea în special Hotărârea din 5 martie 2009, Kattner Stahlbau, C-350/07, Rep., p. I-1513, punctul 29 și jurisprudența citată).

65 În această privință, trebuie să se constate că noua apreciere a instanței de trimitere potrivit căreia denumirea „Bud", astfel cum este protejată prin tratatele bilaterale în cauză, trebuie să fie calificată drept denumire de origine, premisă de drept național pe care se întemeiază a doua și a treia întrebare adresate în cadrul prezentei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare, reprezintă, cu siguranță, o ipoteză semnificativ diferită de cea vizată de prima întrebare adresată în cadrul cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare care a determinat pronunțarea Hotărârii Budějovický Budvar, citată anterior, și pe care se întemeiază și prima întrebare adresată în cadrul prezentei cereri de pronunțare a unei hotărâri preliminare, și anume că ar fi vorba despre o indicație de proveniență geografică simplă și indirectă.

66 Nu poate fi exclus totuși faptul că, în realitate, este vorba despre două ipoteze distincte și care, *a priori*, pot fi luate în considerare și că, la acest stadiu, instanța de trimitere nu intenționează să elimine definitiv ipoteza unei indicații de proveniență geografică simple și indirecte, astfel încât ar fi adresat prima întrebare pentru situația în care ar reține totuși ipoteza menționată.

67 În plus, calificarea denumirii „Bud", astfel cum este protejată prin tratatele bilaterale în cauză, drept denumire de origine privește un aspect care intră exclusiv sub incidența

dreptului național și care poate fi contestat în fața instanțelor de judecată superioare, acestea pronunțând de altfel în trecut unele decizii prin care a fost reținută în mod expres o calificare diferită.

68 În aceste împrejurări, trebuie concluzionat că nu s-a dovedit caracterul ipotetic al primei întrebări. Prin urmare, prezumția de pertinență de care beneficiază cererile de pronunțare a unor hotărâri preliminare nu este răsturnată de îndoielile exprimate de Budvar.

69 Rezultă că prima întrebare preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

70 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se clarifice punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior.

71 Cu titlu introductiv, trebuie menționat că această primă întrebare privește protecția denumirii „Bud” ca indicație de proveniență geografică simplă în temeiul tratatelor bilaterale în cauză, încheiate la 11 iunie 1976 și la 7 iunie 1979 între Republica Austria și Republica Socialistă Cehoslovacă. Este vorba, așadar, despre tratate bilaterale încheiate cu mult timp înainte de aderarea Republicii Cehe la Uniunea Europeană. Prin urmare, acțiunea principală nu privește situația unor tratate bilaterale încheiate într-o perioadă în care statele în cauză sunt efectiv state membre.

72 Pentru a răspunde la această întrebare, este necesar ca punctul 101 menționat să fie replasat în contextul analizei Curții din care acest punct face parte integrantă.

73 În această privință, trebuie amintit că, la punctul 54 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, Curtea a arătat că prima întrebare adresată în această cauză vizează ipoteza în care denumirea „Bud" ar constitui o indicație de proveniență geografică simplă și indirectă, mai precis o denumire în cazul căreia nu există o legătură directă între o calitate specifică, reputația sau o altă caracteristică a produsului, pe de o parte, și originea sa geografică specifică, pe de altă parte, și care, prin urmare, nu intră sub incidența articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92 (a se vedea Hotărârea din 7 noiembrie 2000, Warsteiner Brauerei, C-312/98, Rec., p. I-9187, punctele 43 și 44), denumire care, în plus, nu este în sine un nume geografic, dar este cel puțin aptă să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-un loc specific, dintr-o anumită regiune sau dintr-o anumită țară (a se vedea Hotărârea din 10 noiembrie 1992, Exportur, C-3/91, Rec., p. I-5529, punctul 11).

74 Pornind de la această ipoteză, Curtea a examinat dacă protecția absolută, adică protecția independentă de orice risc de inducere în eroare, a unei indicații de proveniență geografică simple și indirecte, precum cea conferită denumirii „Bud" prin tratatele bilaterale în cauză, poate fi justificată din perspectiva dreptului comunitar, din moment ce poate implica o restricție în calea liberei circulații a mărfurilor (Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, punctul 97).

75 La punctul 99 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, Curtea a amintit că, în ceea ce privește protecția conferită printr-o convenție bilaterală având în esență aceeași natură cu cea în discuție în acțiunea principală, s-a pronunțat deja în sensul că obiectivul unei astfel de convenții, care constă în împiedicarea producătorilor dintr-un stat contractant să utilizeze denumirile geografice dintr-un alt stat, exploatând astfel renumele de care se bucură produsele întreprinderilor stabilite în regiunile sau în locurile pe care le desemnează aceste denumiri, urmărește să asigure caracterul loial al concurenței, putându-se considera că un astfel de obiectiv intră în sfera protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE, cu condiția ca denumirile în discuție să nu fi dobândit, la data intrării în vigoare a acestei convenții sau ulterior acestei date, un caracter generic în statul de origine (a se vedea Hotărârea

Exportur, citată anterior, punctul 37, și Hotărârea din 4 martie 1999, Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola, C-87/97, Rec., p. I-1301, punctul 20).

76 La punctul 100 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, Curtea a constatat că, după cum rezultă în principal din articolele 1, 2 și 6 din convenția bilaterală, un astfel de obiectiv constituie temeiul regimului de protecție instituit prin tratatele bilaterale în cauză.

77 În lumina acestor considerații, Curtea a apreciat, la punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, că, deși reiese din verificările efectuate de instanța de trimitere că, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, denumirea „Bud" desemnează o regiune sau un loc de pe teritoriul acestui stat și că protecția acesteia este justificată în raport cu criteriile din articolul 30 CE, nici dispoziția menționată nu se opune ca această protecție să fie extinsă la teritoriul unui stat membru, cum este, în speță, Republica Austria.

78 În ceea ce privește, în primul rând, trimiterea făcută la punctul amintit din această hotărâre la condițiile de fapt și la concepțiile care predomină în Republica Cehă, această expresie trebuie înțeleasă în cadrul special al mecanismului de protecție al denumirii „Bud" în temeiul tratatelor bilaterale în cauză, care constă în faptul că acest mecanism, la fel precum, de exemplu, cel în discuție în Hotărârea Exportur, citată anterior, se întemeiază pe o extindere a protecției, astfel cum este prevăzută în statul membru de origine, în speță Republica Cehă, la statul membru de import, în speță, Republica Austria.

79 Un astfel de mecanism se caracterizează prin faptul, care derogă de la principiul teritorialității, că protecția conferită este determinată de dreptul statului membru de origine, precum și de condițiile de fapt și de concepțiile existente în acest stat (Hotărârea Exportur, citată anterior, punctele 12, 13 și 38).

80 Prin urmare, aspectul dacă denumirea „Bud” constituie o indicație de proveniență geografică simplă și indirectă trebuie verificat de instanța de trimitere, având în vedere condițiile și concepțiile menționate care predomină în Republica Cehă.

81 În special, astfel cum a amintit Curtea la punctul 54 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, o denumire de proveniență geografică simplă are un caracter indirect dacă nu este în sine un nume geografic, dar este cel puțin aptă să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-un loc specific, dintr-o anumită regiune sau dintr-o anumită țară.

82 Trebuie conchis, așadar, că, pentru a stabili dacă se poate considera că o denumire precum „Bud” constituie o indicație de proveniență geografică simplă și indirectă a cărei protecție în temeiul tratatelor bilaterale în cauză poate fi justificată în raport cu criteriile din articolul 30 CE, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, această denumire, chiar dacă nu este în sine un nume geografic, este cel puțin aptă să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-o regiune sau dintr-un loc de pe teritoriul acestui stat membru.

83 În schimb, dacă o astfel de examinare ar demonstra că denumirea în discuție este lipsită de această capacitate minimă de a evoca proveniența geografică a produsului respectiv, protecția sa nu poate fi justificată în temeiul protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE și ar fi, în principiu, contrară articolului 28 CE dacă nu poate fi justificată pe un alt temei (Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, punctele 107-111).

84 În ceea ce privește, în al doilea rând, mențiunea de la punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, potrivit căreia protecția denumirii „Bud” trebuie să fie justificată în raport cu criteriile de la articolul 30 CE, rezultă din cele ce precedă că instanța de trimitere trebuie să verifice, în plus, având în vedere aceleași condiții de fapt și aceleași concepții care predomină în Republica Cehă, dacă, astfel cum s-a indicat la punctul 99 din hotărârea menționată, denumirea în discuție în acțiunea principală nu a dobândit, la data intrării în vigoare a tratatelor bilaterale în cauză sau ulterior acestei date, un caracter generic în acest stat membru, Curtea stabilind deja, la punctele 99 și

100 din aceeași hotărâre, că obiectivul regimului de protecție instituit prin aceste tratate intră în sfera protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE.

85 Se poate menționa, pe de altă parte, că, în cazul în care, în urma verificărilor menționate la punctele 82 și 84 din prezenta hotărâre, se dovedește că, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, denumirea „Bud" în discuție în acțiunea principală este cel puțin aptă să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-o regiune sau dintr-un loc de pe teritoriul acestui stat membru și că, având în vedere aceleași condiții de fapt și concepții, această denumire nu a dobândit, la data intrării în vigoare a tratatelor bilaterale în cauză sau ulterior acestei date, un caracter generic în acest stat membru, ar rezulta că articolele 28 CE și 30 CE nu se opun unei protecții naționale a unei astfel de indicații de proveniență geografică simple, nici, de altfel, extinderii acestei protecții printr-un tratat bilateral la teritoriul altui stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, punctele 101 și 102, precum și jurisprudența citată).

86 Prin intermediul celei de a treia părți a primei întrebări, care trebuie examinată în prezent, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la aspectul dacă se impune ca, în cadrul verificărilor ce trebuie efectuate de această instanță, să se dispună realizarea unui sondaj de opinie în rândul consumatorilor pentru a determina concepțiile care predomină în Republica Cehă, și solicită să se stabilească, în plus, care este nivelul de notorietate și de recunoaștere care ar fi necesar.

87 În această privință, este cert că, referitor la aceste aspecte, dreptul comunitar nu prevede nicio dispoziție specială.

88 Or, în lipsa unei reglementări comunitare în materie, revine ordinii juridice din fiecare stat membru atribuția de a desemna instanțele competente și de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor ca urmare a efectului direct al dreptului comunitar, cu condiția ca aceste modalități să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor acțiuni similare din

dreptul intern (principiul echivalenței) și să nu facă practic imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică comunitară (principiul efectivității) (a se vedea în special Hotărârea din 12 februarie 2008, Kempter, C-2/06, Rep., p. I-411, punctul 57 și jurisprudența citată).

89 Prin urmare, în lipsa oricărei dispoziții comunitare în materie, revine instanței de trimitere sarcina de a decide, în conformitate cu dreptul său național, dacă este necesar să dispună efectuarea unui sondaj de opinie cu scopul de a se informa cu privire la condițiile de fapt și la concepțiile care predomină în Republica Cehă pentru a verifica dacă denumirea „Bud" poate fi calificată drept indicație de proveniență geografică simplă și indirectă și dacă aceasta nu a dobândit un caracter generic în statul membru amintit. Tot din perspectiva aceluiași drept național, instanța de trimitere trebuie, în cazul în care apreciază că este necesar să dispună efectuarea unui sondaj de opinie, să stabilească, în vederea acestor verificări, care este procentul de consumatori care poate fi considerat suficient de semnificativ (a se vedea, prin analogie, Hotărârea din 16 iulie 1998, Gut Springenheide și Tusky, C-210/96, Rec., p. I-4657, punctele 35 și 36).

90 În sfârșit, prin intermediul celei de a patra părți a primei întrebări, care trebuie examinată în ultimul rând, instanța de trimitere urmărește să se stabilească dacă de la punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, și în special din trimiterea la condițiile de fapt care predomină în Republica Cehă, ce figurează în cuprinsul acestui punct, decurge faptul că trebuie impuse cerințe concrete atât cu privire la calitatea, cât și la durata utilizării unei denumiri, în sensul că este necesar ca această denumire să fi fost efectiv utilizată ca indicație geografică în statul membru de origine de mai multe întreprinderi, și nu, cum ar fi cazul cu denumirea în discuție în acțiunea principală, exclusiv ca marcă de către o singură întreprindere.

91 În această privință, se impune constatarea că punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, mai ales dacă este replasat în contextul raționamentului din cadrul răspunsului dat la prima întrebare adresată în cauza care a determinat pronunțarea acestei hotărâri (a se vedea punctele 73-77 din prezenta hotărâre), nu susține teza că articolul 30 CE ar conține o cerință concretă în privința calității și a duratei utilizării unei denumiri în statul membru de origine pentru ca protecția acesteia

să fie justificată în temeiul protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului menționat.

92 Astfel, din coroborarea punctelor 54 și 99-101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, rezultă că articolul 30 CE nu se opune extinderii, efectuate de tratatele bilaterale în cauză, a protecției specifice prevăzute pentru denumirea „Bud" la teritoriul unui alt stat membru decât Republica Cehă, din moment ce obiectivul acestei protecții intră în sfera protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului menționat, cu condiția însă de a se verifica dacă, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, această denumire poate fi calificată drept indicație de proveniență geografică simplă și indirectă și dacă aceasta nu a dobândit un caracter generic în acest stat membru.

93 Prin urmare, articolul 30 CE, astfel cum este interpretat la punctul 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, nu impune o cerință concretă în privința calității și a duratei utilizării unei denumiri în statul membru de origine pentru ca protecția acesteia să fie justificată în raport cu articolul menționat. Aspectul dacă o astfel de cerință se aplică în cadrul acțiunii principale trebuie soluționat de instanța de trimitere în raport cu dreptul național aplicabil, în special cu regimul de protecție prevăzut de tratatele bilaterale în cauză.

94 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că, din cuprinsul punctului 101 din Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, rezultă că:

— pentru a stabili dacă se poate considera că o denumire precum cea în discuție în acțiunea principală constituie o indicație de proveniență geografică simplă și indirectă a cărei protecție în temeiul tratatelor bilaterale în cauză poate fi justificată în raport cu criteriile de la articolul 30 CE, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, această denumire, chiar dacă nu este în sine un nume geografic, este cel puțin

aptă să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-o regiune sau dintr-un loc de pe teritoriul acestui stat membru;

— instanța de trimitere trebuie să verifice în plus, având în vedere aceleași condiții de fapt și aceleași concepții care predomină în Republica Cehă, dacă, astfel cum s-a indicat la punctul 99 din hotărârea menționată, denumirea în discuție în acțiunea principală nu a dobândit, la data intrării în vigoare a tratatelor bilaterale în cauză sau ulterior acestei date, un caracter generic în acest stat membru, Curtea stabilind deja la punctele 99 și 100 din aceeași hotărâre că obiectivul regimului de protecție instituit prin aceste tratate intră în sfera protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE;

— în lipsa oricărei dispoziții comunitare în materie, revine instanței de trimitere sarcina de a decide, în conformitate cu dreptul său național, dacă este necesar să dispună efectuarea unui sondaj de opinie cu scopul de a se informa cu privire la condițiile de fapt și la concepțiile care predomină în Republica Cehă pentru a verifica dacă denumirea „Bud" în discuție în acțiunea principală poate fi calificată drept indicație de proveniență geografică simplă și indirectă și dacă aceasta nu a dobândit un caracter generic în statul membru amintit. Tot din perspectiva aceluiași drept național, instanța de trimitere trebuie, în cazul în care apreciază că este necesar să dispună efectuarea unui sondaj de opinie, să stabilească, în vederea acestor verificări, care este procentul de consumatori ce poate fi considerat suficient de semnificativ și

— articolul 30 CE nu impune o cerință concretă în privința calității și a duratei utilizării unei denumiri în statul membru de origine pentru ca protecția acesteia să fie justificată în raport cu articolul menționat. Aspectul dacă o astfel de cerință se aplică în cadrul acțiunii principale trebuie soluționat de instanța de trimitere în raport cu dreptul național aplicabil, în special cu regimul de protecție prevăzut de tratatele bilaterale în cauză.

Cu privire la a doua întrebare

95 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă regimul comunitar de protecție prevăzut de Regulamentul nr. 510/2006 are un caracter exhaustiv, în sensul că acest regulament s-ar opune aplicării unui regim de protecție prevăzut de tratatele încheiate între două state membre, precum tratatele bilaterale în cauză, care conferă unei denumiri, recunoscută potrivit dreptului unui stat membru ca fiind o denumire de origine, o protecție într-un alt stat membru în care această protecție este efectiv solicitată, deși această denumire de origine nu a făcut obiectul unei cereri de înregistrare în temeiul regulamentului menționat.

Observații introductive

96 Cu titlu introductiv, trebuie amintit în primul rând, astfel cum s-a afirmat la punctele 51 și 52 din prezenta hotărâre, că, potrivit instanței de trimitere, această întrebare privește ipoteza potrivit căreia denumirea „Bud" este protejată în Republica Cehă ca denumire de origine, și nu ca indicație de proveniență geografică simplă.

97 Trebuie menționat în al doilea rând că, după pronunțarea de către Curte a Hotărârii Budějovický Budvar, citată anterior, Republica Cehă a aderat la Uniunea Europeană.

98 Rezultă că, din moment ce în prezent tratatele bilaterale în cauză privesc două state membre, dispozițiile lor nu se pot aplica în relațiile dintre aceste state dacă se dovedesc contrare dreptului comunitar și în special normelor din tratat referitoare la libera circulație a mărfurilor (a se vedea în acest sens, în special, Hotărârea din 20 mai 2003, Ravil, C-469/00, Rec., p. I-5053, punctul 37 și jurisprudența citată).

99 Trebuie precizat în plus că articolul 307 CE nu este aplicabil unor astfel de convenții din moment ce nicio țară terță nu este parte la ele (Hotărârea din 27 septembrie 1988, Matteucci, 235/87, Rec., p. 5589, punctul 21).

100 În al treilea rând, trebuie amintit că, potrivit instanței de trimitere, denumirea amintită ar fi fost înregistrată ca denumire de origine și ar continua să fie protejată în temeiul Aranjamentului de la Lisabona.

101 În această privință, trebuie observat că, spre deosebire de Republica Cehă, Republica Austria nu este parte la aranjamentul respectiv, astfel încât protecția prevăzută de acest aranjament nu poate fi invocată în acest din urmă stat membru.

102 Prin urmare, nu se pune în acțiunea principală problema dacă Regulamentul nr. 510/2006 se opune, având în vedere caracterul său exhaustiv, unei eventuale protecții a denumirii în discuție în acțiunea principală în temeiul Aranjamentului de la Lisabona.

103 Dat fiind că definiția noțiunii de denumire de origine prevăzută la articolul 2 alineatul (1) din Aranjamentul de la Lisabona este în esență identică cu cea din articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 510/2006, ar rezulta, potrivit instanței de trimitere, că denumirea „Bud” constituie o denumire de origine în sensul regulamentului amintit.

104 Or, este cert că, până în prezent, denumirea amintită nu a făcut obiectul unei cereri de înregistrare în temeiul Regulamentului nr. 510/2006. Nu este contestat nici faptul că nu a fost transmisă Comisiei nicio cerere de înregistrare a aceleiași denumiri în temeiul Regulamentului nr. 2081/92, în cadrul dispozițiilor tranzitorii prevăzute de Regulamentul nr. 918/2004 în materia denumirilor de origine și a indicațiilor geografice existente în cele 10 state care au devenit membre ale Uniunii Europene în cadrul penultimei extinderi a acesteia.

105 Prin urmare, a doua întrebare privește ipoteza potrivit căreia protecția denumirii „Bud" solicitată de Budvar în Republica Austria în temeiul tratatelor bilaterale în cauză este întemeiată pe extinderea la acest stat membru a protecției denumirii respective în calitate de denumire de origine, astfel cum exista în Republica Cehă, denumire care corespunde și definiției denumirii de origine în sensul Regulamentului nr. 510/2006.

106 Se pune, așadar, mai precis problema dacă Regulamentul nr. 510/2006 are un caracter exhaustiv care se opune unei astfel de protecții naționale și, în consecință, și extinderii acestei protecții la teritoriul unui alt stat membru în temeiul tratatelor bilaterale în cauză.

Răspunsul Curții

107 În conformitate cu o jurisprudență constantă, Regulamentul nr. 2081/92 are ca obiect asigurarea unei protecții uniforme în cadrul Comunității a denumirilor geografice la care se referă și a instituit obligația de înregistrare la nivel comunitar a acestor denumiri pentru ca ele să poată beneficia de protecție în orice stat membru (a se vedea în acest sens Hotărârea Budějovický Budvar, citată anterior, punctul 74 și jurisprudența citată).

108 Acest obiectiv reiese din al șaptelea considerent al Regulamentului nr. 2081/92 (Hotărârea din 9 iunie 1998, Chiciak și Fol, C-129/97 și C-130/97, Rec., p. I-3315, punctele 25 și 26), care este, în esență, identic cu considerentul (6) al Regulamentului nr. 510/2006, având următorul conținut:

„Este necesar să se prevadă o abordare comunitară privind denumirile de origine și indicațiile geografice. Un regim comunitar de stabilire a unui sistem de protecție

permite dezvoltarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine, datorită faptului că acest cadru garantează, printr-o abordare mai uniformă, condiții de concurență egală între producătorii de produse care poartă aceste indicații și sporește credibilitatea acestor produse în rândul consumatorilor."

109 Curtea a menționat totodată că legislația comunitară manifestă o tendință generală de punere în valoare a calității produselor în cadrul politicii agricole comune pentru a spori reputația produselor menționate, în principal datorită folosirii denumirilor de origine care fac obiectul unei protecții speciale. Această tendință s-a concretizat pentru produsele agricole în special prin adoptarea Regulamentului nr. 2081/92, care, potrivit considerentelor sale, urmărește, printre altele, să răspundă așteptărilor consumatorilor referitoare la produse de calitate și la o origine geografică sigură, precum și să faciliteze obținerea de către producători, în condiții de concurență egală, a unor venituri sporite în schimbul unui efort calitativ real (a se vedea în acest sens Hotărârea Ravil, citată anterior, punctul 48, precum și Hotărârea din 20 mai 2003, Consorzio del Prosciutto di Parma și Salumificio S. Rita, C-108/01, Rec., p. I-5121, punctul 63).

110 Denumirile de origine intră în sfera drepturilor de proprietate industrială și comercială. Reglementarea aplicabilă îi protejează pe beneficiarii lor împotriva unei utilizări abuzive a denumirilor respective de către terții care urmăresc să profite de pe urma reputației pe care au dobândit-o acestea. Ele urmăresc să garanteze că un produs care poartă o denumire de origine provine dintr-o anumită zonă geografică și prezintă anumite caracteristici specifice. Ele pot beneficia de o largă reputație în rândul consumatorilor și pot constitui pentru producătorii care îndeplinesc condițiile pentru a le utiliza un mijloc esențial de a-și câștiga o clientelă. Reputația denumirilor de origine este în funcție de imaginea de care se bucură acestea în fața consumatorilor. Această imagine depinde ea însăși, în esență, de caracteristicile specifice și, mai general, de calitatea produsului. Aceasta din urmă este cea pe care se bazează, în definitiv, reputația produsului. În percepția consumatorului, legătura dintre reputația producătorilor și calitatea produselor depinde, în plus, de convingerea că produsele vândute sub denumirea de origine sunt autentice (Hotărârile citate anterior Ravil, punctul 49, precum și Consorzio del Prosciutto di Parma și Salumificio S. Rita, punctul 64).

111 Rezultă că Regulamentul nr. 510/2006, adoptat în temeiul articolului 37 CE, constituie un instrument al politicii agricole comune care urmărește în esență să garanteze consumatorilor că produsele agricole care poartă o indicație geografică înregistrată în temeiul acestui regulament prezintă, datorită proveniență dintr-o zonă geografică determinată, anumite caracteristici specifice și, prin urmare, oferă o garanție de calitate datorată proveniență lor geografice în scopul de a permite operatorilor agricoli care au acceptat să facă eforturi calitative reale să obțină în schimb venituri sporite și de a împiedica terții să profite în mod abuziv de reputația ce decurge din calitatea acestor produse.

112 Or, dacă statele membre ar avea posibilitatea să permită producătorilor să utilizeze pe teritoriile lor naționale una dintre mențiunile sau unul dintre simbolurile pe care articolul 8 din Regulamentul nr. 510/2006 le rezervă denumirilor înregistrate în temeiul acestui regulament, pe baza unui titlu național care ar putea răspunde unor cerințe mai puțin stricte decât cele impuse în cadrul regulamentului menționat pentru produsele în cauză, ar exista riscul să nu fie asigurată garanția de calitate menționată, ce constituie funcția esențială a titlurilor conferite în temeiul Regulamentului nr. 510/2006, ceea ce ar putea totodată să compromită, în cadrul pieței interne, obiectivul unei concurențe egale între producătorii de produse care poartă aceste mențiuni și simboluri și ar putea, în special, să aducă atingere drepturilor care trebuie rezervate producătorilor ce au acceptat să facă eforturi calitative reale pentru a putea utiliza o indicație geografică înregistrată în temeiul acestui regulament.

113 Acest risc de a aduce atingere obiectivului central care constă în asigurarea calității produselor agricole vizate este cu atât mai important cu cât, astfel cum a menționat avocatul general la punctul 111 din concluziile prezentate, spre deosebire de mărci, nu a fost adoptată în paralel nicio măsură comunitară de armonizare a eventualelor sisteme naționale de protecție a indicațiilor geografice.

114 Prin urmare, trebuie concluzionat că scopul Regulamentului nr. 510/2006 nu este de a institui, pe lângă normele naționale care pot să își continue existența, un regim complementar de protecție a indicațiilor geografice calificate, după modelul, spre exemplu, al celui creat prin Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), ci de a prevedea un regim de protecție uniform și exhaustiv pentru astfel de indicații.

115 Totodată, mai multe caracteristici ale regimului de protecție prevăzut prin Regulamentele nr. 2081/92 și 510/2006 militează în favoarea caracterului exhaustiv al regimului menționat.

116 În primul rând, spre deosebire de celelalte regimuri comunitare de protecție a drepturilor de proprietate industrială și comercială, precum cel referitor la marca comunitară, instituit în temeiul Regulamentului nr. 40/94, sau cel care privește soiurile de plante, creat în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2100/94 al Consiliului din 27 iulie 1994 de instituire a unui sistem de protecție comunitară a soiurilor de plante (JO L 227, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 15, p. 197), procedura de înregistrare prevăzută de Regulamentele nr. 2081/92 și 510/2006 este întemeiată pe o competență comună a statului membru interesat și a Comisiei, dat fiind că decizia de înregistrare a unei denumiri nu poate fi luată de Comisie decât dacă statul membru în cauză a făcut o cerere în acest sens și că o astfel de cerere nu poate fi făcută decât în cazul în care statul membru a verificat dacă aceasta este justificată (a se vedea Hotărârea din 6 decembrie 2001, Carl Kühne și alții, C-269/99, Rec., p. I-9517, punctul 53).

117 Procedurile naționale de înregistrare sunt, așadar, integrate în procedura decizională comunitară și constituie o parte esențială a acesteia. Ele nu pot exista în afara regimului de protecție comunitară.

118 În ceea ce privește procedura de înregistrare comunitară, este de asemenea revelator faptul că articolul 5 alineatul (6) din Regulamentul nr. 510/2006, dispoziție identică în esență cu articolul 5 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost inserat în acest regulament prin Regulamentul nr. 535/97, prevede că statele membre pot acorda, sub responsabilitatea lor exclusivă, o protecție națională tranzitorie până la adoptarea unei decizii cu privire la cererea de înregistrare.

119 În această privință, Curtea s-a pronunțat deja în sensul că din această dispoziție rezultă că, în cadrul sistemului instituit prin Regulamentul nr. 2081/92, atunci când statele membre dispun de competența de a lua decizii, chiar provizorii, care derogă de la dispozițiile regulamentului amintit, această competență rezultă din norme exprese (a se vedea Hotărârea Chiciak și Fol, citată anterior, punctul 32).

120 Astfel cum a menționat avocatul general la punctul 102 din concluziile prezentate, o dispoziție de acest tip nu ar avea niciun sens dacă statele membre ar putea în orice caz să își mențină propriile sisteme de protecție a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice în sensul Regulamentelor nr. 2081/92 și 510/2006 și să le permită să coexiste cu aceste regulamente.

121 În al doilea rând, caracterul exhaustiv al regimului de protecție instituit prin Regulamentele nr. 2081/92 și 510/2006 este atestat și de dispozițiile tranzitorii prevăzute pentru denumirile naționale existente precum denumirea cehă „Bud” în discuție în acțiunea principală.

122 Astfel, articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 instituia o procedură de înregistrare denumită procedura simplificată pentru denumirile naționale care erau protejate în mod legal în statul membru care a solicitat înregistrarea lor sau care erau consacrate prin utilizare, în statele membre în care nu exista un sistem de protecție (Hotărârea din 25 iunie 2002, Bigi, C-66/00, Rec., p. I-5917, punctul 28).

123 Se prevedea ca, în cazul în care înregistrarea lor era solicitată într-un termen de șase luni, protecția națională să poată fi menținută în anumite condiții pentru o perioadă tranzitorie de cinci ani, în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din regulamentul menționat, perioadă care, ulterior, a fost prelungită cu o perioadă de încă cinci ani prin Regulamentul nr. 535/97.

124 Întrucât acest regim specific pentru protecția tranzitorie a denumirilor naționale existente a fost abrogat prin articolul 1 punctul 15 din Regulamentul nr. 692/2003, Comisia a prevăzut în Regulamentul nr. 918/2004 dispoziții tranzitorii în materia protecției naționale a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice existente în cele 10 state care au devenit state membre în cadrul penultimei extinderi a Uniunii Europene, create după modelul celor prevăzute pentru cele 15 vechi state membre.

125 Aceste dispoziții sunt deosebit de pertinente în speță, din moment ce, potrivit instanței de trimitere, în acea perioadă, denumirea „Bud” exista ca denumire geografică în Republica Cehă.

126 Prin Regulamentul nr. 918/2004 se prevedea că protecția națională a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice în sensul Regulamentului nr. 2081/92 care existau în cele 10 noi state membre la 30 aprilie 2004 putea fi menținută timp de șase luni. Totuși, deoarece procedura simplificată nu mai exista, regulamentul amintit prevedea că, în cazul în care cererea de înregistrare a fost transmisă în acest termen de șase luni, protecția națională putea fi menținută până la adoptarea unei decizii conforme cu articolul 6 din Regulamentul nr. 2081/92 de către Comisie.

127 Regulamentul menționat confirmă, prin urmare, pentru cele 10 noi state membre situația care exista deja pentru cele 15 vechi state membre, mai precis faptul că protecția națională a indicațiilor geografice calificate existente nu este permisă decât dacă sunt îndeplinite condițiile prescrise de normele juridice tranzitorii prevăzute în mod specific pentru astfel de indicații, printre care aceea de a prezenta o cerere de înregistrare într-un termen de șase luni, ceea ce autoritățile cehe au omis să facă în cazul denumirii „Bud” în discuție în acțiunea principală.

128 Or, aceste regimuri specifice și, în special, autorizarea expresă acordată, în anumite condiții, statelor membre pentru a menține, cu titlu tranzitoriu, protecția națională a indicațiilor geografice calificate existente nu ar putea fi înțelese dacă regimul de protecție comunitară a acestor indicații ar prezenta un caracter neexhaustiv, ceea ce ar însemna că statele membre ar păstra în orice caz posibilitatea nelimitată de a menține astfel de titluri naționale.

129 Având în vedere cele ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că regimul comunitar de protecție prevăzut de Regulamentul nr. 510/2006 are un caracter exhaustiv, în sensul că acest regulament se opune aplicării unui regim de protecție prevăzut de tratatele încheiate între două state membre, precum tratatele bilaterale în cauză, care conferă unei denumiri, recunoscută potrivit dreptului unui stat membru ca fiind o denumire de origine, o protecție într-un alt stat membru în care această protecție

este efectiv solicitată, deși această denumire de origine nu a făcut obiectul unei cereri de înregistrare în temeiul regulamentului menționat.

130 Ținând seama de acest răspuns dat la a doua întrebare, nu mai este necesar să se răspundă la treia întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

131 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) Din cuprinsul punctului 101 din Hotărârea din 18 noiembrie 2003, Budějovický Budvar (C-216/01), rezultă că:

— **pentru a stabili dacă se poate considera că o denumire precum cea în discuție în acțiunea principală constituie o indicație de proveniență geografică simplă și indirectă a cărei protecție în temeiul tratatelor bilaterale în cauză în acțiunea principală poate fi justificată în raport cu criteriile de la articolul 30 CE, revine instanței de trimitere sarcina de a verifica dacă, potrivit condițiilor de fapt și concepțiilor care predomină în Republica Cehă, această denumire, chiar dacă nu este în sine un nume**

geografic, este cel puțin aptă să informeze consumatorul cu privire la faptul că produsul care o poartă provine dintr-o regiune sau dintr-un loc de pe teritoriul acestui stat membru;

— **instanța de trimitere trebuie să verifice în plus, având în vedere aceleași condiții de fapt și aceleași concepții care predomină în Republica Cehă, dacă, astfel cum s-a indicat la punctul 99 din hotărârea menționată, denumirea în discuție în acțiunea principală nu a dobândit, la data intrării în vigoare a tratatelor bilaterale în cauză în acțiunea principală sau ulterior acestei date, un caracter generic în acest stat membru, Curtea de Justiție a Comunităților Europene stabilind deja la punctele 99 și 100 din aceeași hotărâre că obiectivul regimului de protecție instituit prin aceste tratate intră în sfera protecției proprietății industriale și comerciale în sensul articolului 30 CE;**

— **în lipsa oricărei dispoziții comunitare în materie, revine instanței de trimitere sarcina de a decide, în conformitate cu dreptul său național, dacă este necesar să dispună efectuarea unui sondaj de opinie cu scopul de a se informa cu privire la condițiile de fapt și la concepțiile care predomină în Republica Cehă pentru a verifica dacă denumirea „Bud" în discuție în acțiunea principală poate fi calificată drept indicație de proveniență geografică simplă și indirectă și dacă aceasta nu a dobândit un caracter generic în statul membru amintit. Tot din perspectiva aceluiași drept național, instanța de trimitere trebuie, în cazul în care apreciază că este necesar să dispună efectuarea unui sondaj de opinie, să stabilească, în vederea acestor verificări, care este procentul de consumatori ce poate fi considerat suficient de semnificativ și**

— **articolul 30 CE nu impune o cerință concretă în privința calității și a duratei utilizării unei denumiri în statul membru de origine pentru ca protecția acesteia să fie justificată în raport cu articolul menționat. Aspectul dacă o astfel de cerință se aplică în cadrul acțiunii principale trebuie soluționat de instanța de trimitere în raport cu dreptul național aplicabil, în special cu regimul de protecție prevăzut de tratatele bilaterale în cauză în acțiunea principală.**

2) **Regimul comunitar de protecție prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare are un caracter exhaustiv, în sensul că acest regulament se opune aplicării unui regim de protecție prevăzut de tratatele încheiate între două state membre, precum tratatele bilaterale în cauză în acțiunea principală, care conferă unei denumiri, recunoscută potrivit dreptului unui stat membru ca fiind o denumire de origine, o protecție într-un alt stat membru în care această protecție este efectiv solicitată, deși această denumire de origine nu a făcut obiectul unei cereri de înregistrare în temeiul regulamentului menționat.**

Semnături